

В Чернівецькому університеті теорії літератури нас навчала пані Червінська, жінка непересічного розуму. Але запам'яталися мені чомусь не так літературознавчі терміни, як її слова про те, що перед смертю людина побачить все сміття, яке вона залишила на землі. Особисто мені вони відбили бажання смітити на вулиці раз і назавжди.

Але коли я приоджу на наш сільський цвинтар і бачу, як використані запаски від лампадок викидають за п'ять метрів від контейнера, мимоволі виника думка: скільки ж за життя насмітили ті люди, які тут лежать, що їх нащадки не мають поваги навіть до місця останнього спочинку? І яка доля чекає могили нащадків? Тих, які викидають пляшку мимо смітника та ще й так, аби розбилася? Тих, які не згодні платити за вивіз сміття, але не тому, що не мають звідки, а тому що вивезуть в ліс.

Згідна, 40 грн для бабці, що живе на одну пенсію в 1000, забагато. Давайте тоді ставити один-два смітники на вулицю і платити разом. Або якийсь інший вихід із ситуації. Європа починається з європейського мислення. З поваги до себе, до ближнього, до природи. І коли дитина не викине на вулиці папірчик від морозива, а принесе додому або кине у смітник -- світ стане чистішим. коли тато і мама здадуть скляні пляшки на переробку, а не повезуть на цегольню -- Європа почнеться в Саджавці. Давайте починати з себе. А то таке враження, що декому і в останній час засипле хату сміттям аж по комин.